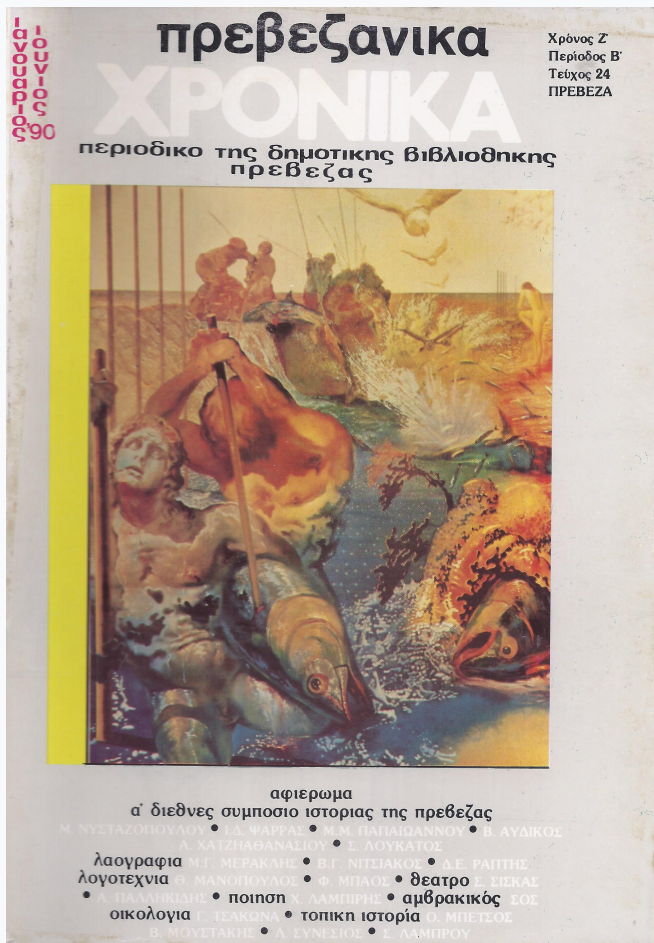

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 23ο (Δεκέμβριος 1989-Ιούνιος 1990)

Κοντραμπατζήδες του Αμβρακικού

Θωμάς Μανόπουλος

doi: [10.12681/prch.41427](https://doi.org/10.12681/prch.41427)

Copyright © 2025, Θωμάς Μανόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

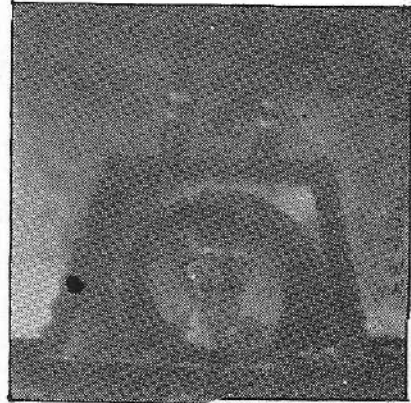
Μανόπουλος Θ. (2025). Κοντραμπατζήδες του Αμβρακικού. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 117-119.
<https://doi.org/10.12681/prch.41427>

Θωμάς Μανόπουλος

Κοντραμπατζήδες τού Αμβρακικού

(διήγημα)

Γύρισε ο Στέφανος από την Ιταλία - Θέλει να σε δει Έγραφε το τηλεγράφημα τού Θανάση από τη χαλάστρα της Θεσσαλονίκης. Τόν τελευταίο καιρό αυτό το είδος επικοινωνίας είχε γίνει κανόνας ζωής. Όλες οι κινήσεις των γνωστών του περνούσαν μέσα από τα τηλεγραφήματα των ζέμπαρκων.

Έδωσε εντολή στο λοστρόμο και αδόρυβα έλυσαν τους κώδους. Χωρίς κανένα φως τό σκάφος γλίστρησε απαλά στο σκοτεινό κόλπο. Έκανε ζέστη κι' ο βραδυνός μαϊστρος δεν μπορούσε να δροσίσει την σκουπισμένη λαμαρίνα.

Αυτός είχε καιρό να στείλει τηλεγράφημα, τα μάτια του υγρά σα να αποχαιρετούσε τον Αμβρακικό χωρίς ελπίδα να ζαναδεί τακρύσταλλου πρωϊνού τυπωμένα στα τόξα των δελφινιών.

Ο σκυλοπνίχτης που πιλοτάριζε δεν είχε γυχή και οι αρμοί του έτριζαν. Κάπου είχε διαβάσει ότι /ο άνθρωπος που δεν έχει μνήμη τρελαίνεται./ και είχε προσδέσει με πίκρα /Κι' αυτός που ζει μόνιμα με μνήμες τί γίνεται/. Κάπνισε ένα τσιγάρο στη γέφυρα και ανήσυχος από ένα προαίσθημα κατευδύνθηκε στην πρύμνη που ήταν συγκεντρωμένοι οι ναύτες. Δεν το 'θελε αυτό το ταξίδι χωρίς να είναι αυτός ο λόγος που είχε απορροφηθεί από τους παράδοξους ελιγμούς ορισμένων σκέψεων. Από καιρό είχε διαπιστώσει πως τον παρακολουθούσε μια μεγάλη κυκλική μοναξιά.

Ήταν σάββατο βράδυ που μπήκε στην ταβέρνα του «Γκάφα» και κάθισε αδόρυβα κοντά στο Μένια. Εκείνος του γέμισε την κούπα με κρασί και έφερε κοντύτερα το χαρτί με τις υπτές σαρδέλλες.

Η ταβέρνα γεμάτη καπνούς με έντονη τη μυρουδιά τού μούστου. Ο Αρούπωτος δεν το πρόσεξε. Συνεπαρμένος απ' τα ίδια του τα λόγια, που τα συνόδευε με τα χέρια και το κορμί, έλεγε. /ξυπνάω τον Παντελή τον ανεμιο μου χαθήκαμε του λέω, όρκινας στα δίχτυα. Δέκα ουργιές όρκινας μπορεί και σκύλος όρκο δε βάνω, τα δίχτυα κομμάτια..../

Στο διπλανό τραπέζι το ντιρέκι ο Κατραμάς ατσούμπαλος δεατρίνος με τα χέρια

φερούγες πάνω στα μισομεδυσμένα κεφάλια να χειρονομεί. /Πηδάω το μαδέρι το πίσω απ' το φωταγωγό και δεν το βλέπω να κρατάει μυστρί.

— Ορέ Παναή δεν τα 'παμε από βραδύς και συμφωνήσαμε. Βλάβιμο κάνεις ολουνών. Στις θεωρίες στο εργατικό κέντρο είσαι μαννούλα, τι με κοιτάς του λέω μη και δε με γνωρίζεις; Και βουτάει το λοιπον ο Παναής τη λεκάνη με τη λάσπη και μου την κοπανάει στο δόξα πατρί.

Πήρε την κανάτα να την γεμίσει απ' το βαρέλι, ο Γκάφας, συνοφρυωμένος τον τσεκάρισε στο μπλοκάκι. Δεν πρόκανε να ξανακαθίσει και στο τραπέζι του στάθηκε σαν αρπαχτικό, ο μαστρο - Ντόκος. Είχε σβυστό και σαλιωμένο το τσιγάρο στην άκρη των χειλιών του κι έβηχε

/ Καπτά Λιόντο ξέρω πως είσαι στεγνός, έκλεισες χρόνο και κάτι μήνες από κείνο το ταξίδι.../

/ Πές μου τι δεσ κι' άσε τα τσαλίμια μάστρο — Ντόκο/ Τον έκομε με παγερή φωνή.
/ Αυτές τις μέρες θα κινήσει η «Ελεούσα» με καπνό, το τσούρμο μαζεύτηκε και τ' αφεντικό γύρευε καπετάνιο γυχωμένο. Παράδες θα πάρεις στον αρεβώνα και το διαζύγιο./
Του είπε ο Ντόκος και του 'κλεινε το μοναδικό μάτι του φιλικά.

'Ηπие το κρασί και έφυγε. Ένας πόνος τον έπιασε απ' το λαιμό σα σκουριασμένο συρματόσκοινο και τον έσφιγγε. Μάτωνε η γυχή του και το χέρι γατζώθηκε στο τσεπάκι που ήτανε το γράμμα απ' την Αμβέρσα. Καπτά - Λιόντο υγεία έχουμε κι' υγεία επιδουμούμε δι' εσέ... σε περιμένουμε.../

Τι να απαντήσει σ' εκείνο που τον περίμεναν στην Αμβέρσα στο Κάρντιφ; Πως δε μπορούσε πλέον να κουμαντάρει τα βαπόρια μια που 'χασε τη δίκη με τον εφοπλιστή; Πως έτσι του ζόφλησε η λαμαρίνα τους λογαριασμούς που είχε ανοίξει πριν από είκοσι χρόνια.. από τον Περσικό στον Ατλαντικό κι' απ' τον ειρηνικό στη βισκαϊκό. Και τώρα η ιστορία με το τσιγαράδικο, που ήξερε προκαταβολικά που θα κατέληγε. Στο μυαλό του η Σοφούλα που τον άδειασε σα βαρέλι με σκουπίδια στη μέση του ωκεανού. Το πλοίο είχε περάσει και την τελευταία σημαδούρα του αύλακα που οδηγούσε στον αμβρακικό κόλπο. Έδωσε πορεία στο ναύτη που κρατούσε το τιμόνι και ζήτησε από το μηχανικό να ανεβάσει τις στροφές της μηχανής. Άναψε το φως και έριξε μια ματιά στο χάρτη που ήταν σημαδεμένες οι ζέρες και τα ορθολίθια.

/ Μού 'φυγες και η απουσία σου γυχή σαν πέτρα, βασανιστική σαν προσμονή, ακάλεστη σαν υπογία με ρίχνει στο μαχαίρι του χρόνου./

— Καπετάνιε, ο σκυλοπνίχτης δεν πάει ούτε πέντε μίλια την ώρα του είπε ο ναύτης και χωρίς να περιμένει απάντηση συνέχισε /αμφιβάλλω αν αντέξουν οι μηχανές την επιστροφή./

/ και τώρα Σοφούλα ποιές λέξεις θ' αφήνουν να κυλούν στις απουσίας το ποτάμι ποιές θα 'ναι κορίτσι μου οι ζωγραφιές που θα 'ρχονται νηστικοί στον ύπνο μου.

Τι φαμίλια μπορεί να κάνει ένας ναυτικός, του φώναξε ο ναύτης που πιλοτάρριζε και γέλασε/. Πέρασε ανοιχτά από τους Παζούς και ανήσυχος κοίταζε μια σπηλιάδα

στον ορίζοντα. Έμοιαζε με μια μικρή μπαλίτσα ακίνδυνη / Δίκιο μπορεί να είχες αλλά ήσουν και ο τελευταίος κάβος στη στεριά κι' απόγε που σε σκέφτομαι η καρδιά μου τρίζει χειρότερα από τούτο το παλιοβάπορο./ Η υγρασία της νύχτας διέλυσε τους ναύτες απ' την πλώρη, μερικοί τραβηχτήκαν στις καμπίνες κι' άλλοι μπήκαν στην τραπεζαρία. Η σπηλιάδα μεγάλωνε, έγινε σαν σεντόνι κατάμαυρο. Ο καπετάν - Λιόντος φόρεσε τη νιτσεράδα, και φώναξε το μάστρο - Ντόκο που εκτελούσε χρέη λοστρόμου.

/ Θα 'χουμε καιρό καπετάνιε;

— Φύγε γρήγορα και δέσε τα πράγματα στην πλώρη, του απάντησε και κοίταζε το βαρόμετρο.

Αναρωτήθηκες σε τι σήραγγες και τι τούνελ αδιέξοδα δρομολόγησες τη ζωή σου;

Καπετάνιε αυτό το κουφό κύμα δεν είναι σοβαρό, ακούστηκε ανήσυχη η φωνή του Ντόκου καθώς κατέβαινε τις σκάλες της γέφυρας.

/ Σοφούλα δεν θέλω να κατανοήσω το υπέρλογο, το συμπαντικό. Μου φτάνει να βλέπω τις λεύκες να γυρνάνε τα φύλλα τους στον άνεμο, τον κισό ν' ανεβαίνει στο κυπαρίσι, φοβάμαι πως η ζωή είναι μικρή για να προλάβουμε να τα κοιτάζουμε.

— Καπετάνιε, σπηλιάδα, φώναξε έντρομος ο ναύτης. Το κύμα φούσκωνε και τα κατάμαυρα σύννεφα πλησίαζαν./ Έριξε το βλέμμα του στην απέραντη άβυσσο της θάλασσας

/ Πάντα έλπιζα πως θα άντεχα στη σκληρότητα της μοίρας Σοφούλα. Δε λογάριασα την ανθρωπίνη άβυσσο./

Γύρ'σε ο μάστρο Ντόκος με την γυχή στο στόμα

— Θα τη σκαπουλάρουμε, τι λες εσύ καπετάνιε;

— Αν δε δουλεύει η μαναβέλα στις βάρκες, ετοιμάστε τα τσεκούρια, του απάντησε και κοίταζε μπροστά απ' το κρύσταλλο της γέφυρας. Οι άστραπές έσκιζαν τον ορίζοντα και ο ουρανός σαν ένας τεράστιος θόλος από ατσάλι αντηχούσε. Ένα φως φρικτό τους φανέρωνε πού κατακρημνίζονταν στα απύθμενα φαράγγια της θάλασσας. Το πλοίο είχε γύρει και δεν υπάκουε στο τιμόνι. Ο μάστρο Ντόκος ούρλιαζε πάλι ικευτικά.

— Πήδα καπετάνιε. Το κύμα τούς απομάκρυνε κι' αυτός με το κορμί του να το μασιγώνει το νερό της σπηλιάδας. Άκουγε τον κρύο αέρα που σφύριζε στα ερείπια και την κουκουβάγια που έσκουζε γοερά μέσα του.

Η βαθεία φωνή της καταιγίδας τον έπεισε πως δε μπορούσε να υπάρχει το σώμα σε μια πετσοκομένη γυχή.

Ύστερα, ο καιρός κάλμαρε, ο ουρανός ξαστέρωσε και η θάλασσα γλύκανε, έτσι είναι πάντα οι σπηλιάδες.

